

Sygn. akt IV CSK 351/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa I. B. i W. B.

przeciwko M. J. K.

o zapłatę

i z powództwa wzajemnego M. J. K.

przeciwko I. B. i W. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od M. J. K. na rzecz I. i W. małż. B. kwotę
1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący w skardze kasacyjnej powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem oczywistą zasadność skargi. Prezentowanego stanowiska o wystąpieniu tej przesłanki Sąd Najwyższy nie podziela i tym samym nie znajduje podstawy do przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania.

Uwzględnić należy, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają uwzględnienie skargi. Ocena wystąpienia przesłanki oczywistej zasadności skargi musi zatem nawiązywać do podstaw skargi i, siłą rzeczy, wiązać się z oceną czy to one są oczywiście uzasadnione.

Skarżący ma rację, że oddalenie jego apelacji co do kwoty 62.257,25 zł nie zostało przez Sąd Apelacyjny uzasadnione. Trafność tego zarzutu sama przez się nie czyni jednak skargi oczywiście uzasadnioną. Ten zarzut jest bowiem zarzutem mieszczącym się w podstawie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. i wymaga wykazania, że naruszenie przepisów postępowania miało istotny wpływ na wynik sprawy, a takiego wykazania w skardze kasacyjnej brak. Nie można zatem przyjąć, że jego podniesienie, w sposób jak to uczyniono w skardze, doprowadziłoby do jej uwzględnienia. Również zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. przez niewyjaśnienie czy strony istotnie skutecznie umówiły się, czy też nie, o odstąpienie od umowy, nie czyni skargi kasacyjnej oczywiście uzasadnionej ponieważ niewątpliwie z ustaleń sądu wynika, że strony nie czują się już związane umową, skarżący opuścił budowę powodów i nie zamierza jej kontynuować, a powodowie nie chcą już z jego usług korzystać. Taki stan rzeczy spowodował, że w procesie każda ze stron umowy, powodowie w powództwie głównym a skarżący w powództwie wzajemnym,

zmierzała do rozliczenia umowy i takiego rozliczenia sądy dokonały. Spór między stronami, jak ujęto to w skardze kasacyjnej, o prawo, a więc w istocie spór o podstawę prawną dokonanego rozliczenia, czy też podstawę prawną zasądzenia dochodzonych kwot, ponieważ nie jest sporem, który mógłby zmienić sytuację stron, nie był wystarczający, mimo wykazanej ułomności uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego) do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

aw

jw